

১৫-০২-১৮

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**মৰমৰ সন্তানসকল,-বাবা আহিছে গোটেই সৃষ্টিখনৰ সেৱাৰ নিমিত্তে, নৰক খনক স্বৰ্গ বনাবলৈ। এই সেৱা
প্ৰতি কল্পতে বাবাই হে কৰে।**

প্ৰশ্ন:- সংগমৰ কোনটো নিয়ম গোটেই কল্পতে নিমিলে?

উত্তৰ:- গোটেই কল্পতে সন্তানে বাবাক নমস্কাৰ কৰে, মই তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱাৰ বাবে উপস্থিত হৈছোঁহি, তেনে হ’লে তোমালোক সন্তান সকল মোতকৈ ডাঙৰ হ’লা। বাবাই কল্পৰ শেষত সন্তানসকলৰ ওচৰলৈ আহে, গোটেই সৃষ্টিখনৰ মলিনতা বোৰ পৰিস্কাৰ কৰি নৰক খনক স্বৰ্গ ৰূপে গঢ়িবলৈ। বাবাৰ নিচিনা নিৰাকাৰি নিৰহংকাৰি আৰু কোনো হ’ব নোৱাৰে।

ওম্ শান্তি- বাবাই আহিয়েই প্ৰথমে সন্তানসকলক নমস্কাৰ কৰে নে সন্তানসকলে বাবাক নমস্কাৰ কৰে? (সন্তান সকলে বাবাক নমস্কাৰ কৰে) নহয়, প্ৰথমে বাবাই হে সন্তান সকলক নমস্কাৰ কৰে। সংগম যুগৰ নিয়মেই সকলোতকৈ বেলেগ। বাবাই নিজেই কৈছে মই তোমালোক সকলোৰে পিতাই তোমালোকৰ সেৱাৰ কাৰণে আহি উপস্থিত হৈছোঁ। তেনেহ’লে সন্তানসকলেই ডাঙৰ নহ’লনে? দুনিয়াততো সন্তানসকলে পিতাক নমস্কাৰ কৰে। ইয়াত বাবাই সন্তানসকলক নমস্কাৰ কৰে। কোৱা হয় নিৰাকাৰি নিৰহংকাৰি,গতিকৈ দেখুৱাবও লাগিব নহয় জানো। তেওঁলোকে সন্ধ্যাসী সকলৰ সেৱা কৰে, চৰণত ধৰে। একো বুজি নাপায়। বাবা আহে সন্তানসকলক লগ পাবলৈ কল্পৰ শেষত। বহুত দিনৰ মূৰত লগ পাই সোধে মৰমৰ সন্তানসকল ভাগৰি পৰিছা নেকি। দৌপদীৰো ভৰি মালিচ কৰিছিল নহয়। তেতিয়াহ’লে সেৱাধাৰী হ’ল নহয়। বন্দে মাতৰম কোনে কৈছিল? বাবাই। সন্তান সকলে জানে বাবা আহিছে গোটেই সৃষ্টি খনৰ বিশাল সেৱাৰ কাৰণে। সৃষ্টিখন কিমান লেতেৰা। একেবাৰেই নৰক হৈ গ’ল, সেয়ে বাবয়ে আহিব লগাত পৰে। নৰকক স্বৰ্গ বনাবলৈ। বহুত মৰমত উৎসাহত আহে। এইটো জানে যে মই সন্তানসকলৰ সেৱাৰ কাৰণে আহিব লগীয়া হয় প্ৰতি কল্পতে সেৱাৰ কাৰণে আহিব লাগে। যেতিয়া তেওঁ নিজে আহে তেতিয়া সন্তানসকলে জানে যে বাবা আমাৰ সেৱাৰ কাৰণে আহি উপস্থিত হৈছে। ইয়াত বহিয়েই সকলোৰে সেৱা কৰি যায়। এনেকুৱা নহয় যে সকলোৰে ওচৰত যাব লাগিব। সৰ্ব্ব ব্যাপীৰ অৰ্থটোও নাজানে। গোটেই সৃষ্টিখনৰ কল্যাণকাৰী দাতাতো এজনেই। তেওঁৰ তুলনাত মানুহে একো সেৱা কৰিবই নোৱাৰে। তেওঁৰ সেৱাতো বিশাল সেৱা।

গীত:- জাগ চজনিয়া জাগ.....(উঠা মৰমী উঠা।।নতুন যুগ আহে কি আহে)

ওম্ শান্তি। চোৱা কিমান ধুনীয়া গীত। নতুন যুগ আৰু পুৰণা যুগ.....যুগৰ ওপৰতো বুজাব লাগে। যুগৰ (জ্ঞান) ভাৰতবাসীৰ কাৰণেহে। ভাৰতীয় সকলৰ পৰাহে তেওঁলোকে শুনিছে। সত্যযুগ, ত্ৰেতাযুগ হৈ গ’ল কাৰণ তেওঁলোক আহে দ্বাপৰত হে। সেয়ে আনৰ পৰা শুনে। পুৰণা দেশ ভাৰত খনেই আছিল। তাত দেৱী

দেৱতাই ৰাজত্ব কৰিছিল। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। এতিয়া নাই। কোৱা হয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা স্থাপনা বিষ্ণুৰ দ্বাৰা পালন কৰাইছিল। কৰিছিল নহয় কৰাইছিল। এইয়া হ'ল সেইজনৰ মহিমা। আচলতে তেখেতে প্ৰথমে সূক্ষ্মবতন ৰচনা কৰে। ৰচয়িতা যে! গীতাৰ কাৰণতো সকলোৱে কয় সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত শিৰোমণি(শ্ৰেষ্ঠ) শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা। কিন্তু ভগৱানৰ নাম নাজানে, কোন ভগৱান? ব্যাস দেৱে আদি কালত শাস্ত্ৰ ৰচনা কৰোতে শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দিছিল। গীতা হ'ল দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ মূল শাস্ত্ৰ। বাকী সকলো শাস্ত্ৰ পাছত হৈছে। সেয়ে এই খন হ'ল প্ৰাচীন। ঠিক আছে, ভগৱানে গীতা কেতিয়া শুনালে? নিশ্চয় সকলো ধৰ্মৰ কথা থাকিব লাগিব। আচলতে সকলো ধৰ্মৰ মূল শাস্ত্ৰ গীতা। সকলো ধৰ্মৰ মানুহে এই কথাটো মানিব লাগে। কিন্তু মানে ক'ত। মুছলমান খৃষ্টানসকল বৰ গোড়া। তেওঁলোকে নিজৰ শাস্ত্ৰকেহে মানে। যেতিয়া গম পায় গীতাই প্ৰাচীন গ্ৰন্থ তেতিয়া (পঢ়িবলৈ) বিচাৰে। কিন্তু এইটো নাজানে যে ভগৱানে গীতা কেতিয়া শুনালে? চিন্ময়ানন্দই কয় খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৩৫০০ বছৰৰ আগতে গীতাৰ ভগৱানে গীতা শুনাইছিল, এতিয়া খ্ৰীষ্টপূৰ্ব ৩৫০০ বছৰৰ আগতে তো এই ধৰ্ম নাছিলেই। তেনেহ'লে সকলো ধৰ্মৰ এই শাস্ত্ৰ কেনেকৈ হ'ব। এই সময়ততো সকলো ধৰ্ম আছে। গীতাৰ দ্বাৰা সকলো ধৰ্মকে সদগতি কৰাবলৈ এতিয়া বাবা আহিছে। গীতা বাবাই উদ্ঘাৰণ কৰিছিল। তাত বাবাৰ সলনি সন্তানৰ নাম দি গওগোল কৰি দিলে। ইয়াৰ পৰা এইটো স্পষ্ট নহয় যে শিৱৰাত্ৰি কেতিয়া পাতিব লাগে। শিৱ জয়ন্তী আৰু কৃষ্ণ জয়ন্তী ওচৰা-ওচৰি কৈ পালন কৰা যায়। শিৱজয়ন্তী সমাপ্ত হয় আৰু কৃষ্ণৰ জনম হয়। কেতিয়াও শ্ৰীকৃষ্ণ জ্ঞান যন্তু বুলি কোৱা নহয়। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যন্তু বুলি কয়। ইয়াৰ পৰাই বিনাশ জ্বালা প্ৰজলিত হয়। সেয়া তোমালোৱে দেখিছাই। আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ পুনৰ স্থাপন হৈ আছে। পিছত অন্য কোনো ধৰ্ম নাথাকিব। কৃষ্ণ তেতিয়াহে আহিব যেতিয়া কোনো ধৰ্ম নাথাকিব। এইটোও বুজিব লগীয়া কথা। সত্যযুগত হ'ল সূৰ্য্যবংশী দেৱী দেৱতাৰ ৰাজ্য। তাত ক'ত মানুহ থাকিব। বাকী সকলো আত্মা মুক্তিধামত থাকিব। ভগৱানকতো সকলোৱে লগ পাব লাগিব। পিতাক প্ৰণাম (চালাম)তো কৰিবই। পিতাও পুনৰ আহি সন্তানক প্ৰণাম জনাবহি। সন্তানেও পুনৰ পিতাক প্ৰণাম কৰিব। এই সময়ত পিতা চৈতন্য ৰূপত আহিছে। পুনৰ তাত(মুক্তিধামত) সকলো আত্মায়ে পিতাক নিশ্চয়কৈ লগ পাব। সকলোৱে ভগৱানক লগ জৰুৰ পাব লাগিব। ক'ত পাব? ইয়াততো লগ নাপায়, কাৰণ কোটিৰ মাজত কেইজনমান, আকৌ কেইজনমানৰ ভিতৰতো কেইজনমানহে আহিব। তেন্তে সকলো ভক্তই কেতিয়া আৰু ক'ত ভগৱানক লগ পাব? য'ৰ পৰা ভগৱানৰ লগত বিচ্ছেদ হৈছিল, তাতহে লগ পাব। ভগৱানৰ নিবাস স্থান হৈছে পৰমধাম। পিতাই কৈছে, মই সকলো সন্তানক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰি পৰামধামলৈ লৈ যাওঁ। এইটো পিতাৰহে কাম। এতিয়া অনেক ভাষা ওলালে। যদি সংস্কৃত ভাষাত আৰম্ভ কৰা হয় তেন্তে ইমান লোকে কেনেকৈ বুজিব পাৰিব। আজিকালি গীতাখনও সংস্কৃতত কণ্ঠ (মুখস্থ) কৰাই দিয়া হয়। সংস্কৃতত বৰ সুন্দৰকৈ গীতা গোৱা হয়। এতিয়া অহিল্যা, কুজী, অৱলায়ে সংস্কৃততো নাজানে। হিন্দী ভাষাতো সকলোৰে বাবে(Common)। হিন্দী ভাষা প্ৰচলন বেছি। ভগৱানেও হিন্দীত শুনাই আছে। তেওঁলোকে (ভক্তিত) গীতাক অধ্যায়ত ভাগ কৰি লিখিছে। পিতাৰ জ্ঞানক অধ্যায়ত ভাগ কৰিব নোৱাৰি। আৰম্ভণিৰ পৰা এতিয়ালৈকে মূৰুলী চলিয়েই আছে। পিতা আহিব লগা হৈছে পতিত সৃষ্টিক পৰিত্ৰ বনাবলৈ। স্বৰ্গীয় পিতাই (Heavenly God Father) জৰুৰ স্বৰ্গহে ৰচনা কৰিব। নৰক ৰচনা নকৰে। নৰক ৰাৱণে ৰচনা কৰে। স্বৰ্গৰ স্থাপনা পিতাই কৰে, তেখেতৰ শুদ্ধ নাম শিৱ অৰ্থাত বিন্দু। আত্মাও বিন্দুহে। তৰানো(Star) কেনেকুৱা? কিমান সৰু? এইটো নহয় যে আত্মা ওপৰলৈ গ'লে ডাঙৰ হৈ যাব। আত্মাতো ভ্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে। কোৱা হয় ভ্ৰুকুটিৰ মাজত জিলিকি আছে আচৰিত তৰা। গতিকে, নিশ্চয় ভ্ৰুকুটিৰ মাজত অতি সূক্ষ্ম আত্মাহে থাকিব পাৰে। আত্মা দেখিবলৈ যেনেকুৱা পৰমাত্মাও দেখিবলৈ তেনেকুৱাই। কিন্তু আচৰিত কথা এইটোহে যে ইমান সূক্ষ্ম আত্মাৰ ভিতৰতে

সকলো জন্মৰ অভিনয়(Role) সোমাই আছে। যিটো চৰিত্ৰ ক্ষয় নহয়, চিৰদিন চলিয়েই থাকে। কিমানযে গুহ্য কথা। আগতে এনেকুৱা কথা শুনোৱা হৈছিলনেকি? আগতে লিংগ ৰূপ, আঙুলি আকৃতিৰ বুলি কোৱা হৈছিল। তেতিয়াই শিৱক বিন্দু ৰূপত দেখুৱাহেঁতেন তোমালোকে বুজি নাপালাহেঁতেন। এতিয়া বুদ্ধিত বহিছে। তৰাৰ সদৃশ(Star) বুলি সকলোৱে কয়। জ্যোতিৰ ৰূপত সাক্ষাৎকাৰো হয়। তোমালোকে কি বস্তুৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰা? নতুন দুনিয়াৰ! নতুন দুনিয়া স্বৰ্গক ৰচনা কৰিছে পিতাই। তেওঁ সকলোকে(ব্ৰাহ্মণক) তালৈ পঠিয়াব। তেওঁ নিজে এবাৰহে অৱতৰিত হয়। এতিয়া মানুহে শান্তি বিচাৰে, কাৰণ সকলো মনুষ্যই শান্তিলৈ (শান্তিধামলৈ) যাব। কোৱা হয়, সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান। গীতাত ৰাজযোগৰ বিষয়ে লিখা আছে, যাৰ দ্বাৰা ৰজাৰ ওপৰতো ৰজা হ'ব পাৰি। যি জনৰ সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান তেওঁ কেনেকৈ ৰজা পদ প্ৰাপ্তি কৰিব। এইটো গৃহস্থ ধৰ্মৰ কথা। সন্ন্যাসীয়ে গীতা স্তানো গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰে। পিতাই কৈছে সন্ন্যাস দুই প্ৰকাৰৰ। সাধাৰণতে, সন্ন্যাসী বহুত প্ৰকাৰৰ আছে। ইয়াত এক প্ৰকাৰৰহে সন্ন্যাস আছে। তোমালোক সন্তানসকলে পুৰণি দুনিয়াৰৰ পৰা সন্ন্যাস কৰিছা। গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি কমল পুষ্পৰ দৰে পৱিত্ৰ হোৱা। কেনেকৈ পৱিত্ৰ হৈ থাকে, ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী সকলক শুধিব লাগে। বহুত সন্তানে কমল ফুলৰ দৰে পৱিত্ৰ হৈ আছে। ভক্তি মাৰ্গৰ সন্ন্যাসী সকলে গৃহস্থ ধৰ্মত থাকি পৱিত্ৰ হোৱাৰ যত্ন কৰিব নালাগে। সেই বাবে ঘৰ-বাৰী এৰিথৈ গুচি যায়। দান ঘৰতেই কৰা হয়। প্ৰথমে স্ত্ৰীক পৱিত্ৰ হ'বলৈ শিকোৱা হয়। শিৱবাবাই কৈছে প্ৰথমে মই নিজৰ স্ত্ৰী(সাকাৰি ব্ৰহ্মা)ক পৱিত্ৰ হোৱাৰ স্তান দিছো। দান ঘৰতেই আৰম্ভ কৰা হৈছে। শিৱবাবাৰ এইটো চৈতন্য ঘৰ।প্ৰথমে “ব্ৰহ্মা” স্ত্ৰীয়ে স্তান লৈছে, পিছত তেওঁৰ দ্বাৰা তোলনীয়া(Adopted)সন্তান সকলে ক্ৰম অনুসাৰে শিকে। এইটো বৰ গুহ্য কথা। সকলো শাস্ত্ৰৰ ভিতৰত গীতা মুখ্য। গীতা শাস্ত্ৰই কোনো প্ৰেৰণা নিদিয়ো। তেওঁ এই দুনিয়ালৈ আহে, স্মৃতিও আছে। শিৱ মন্দিৰ বহুত আছে। শিৱবাবাই নিজেই কৈছে মই সাধাৰণ ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত অৱতৰিত হওঁ। ব্ৰহ্মাবাবাই নিজৰ জন্মৰ কাহিনী আগতে জনা নাছিল। এজনৰ কথাকলৈ কোৱা নাই। সকলো মুখবংশাৱলী বহি আছে। কেৱল এজন ব্ৰহ্মাকেহে পিতাই বুজাব, এনে নহয়।ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সকলক ৰচনা কৰা হৈছে, সেই কাৰণে ব্ৰাহ্মণ সকলকেহে বুজাইছে। যজ্ঞ সদায় ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা ৰচনা কৰা হয়। ভক্তিত ,গীতা শুনোৱা সকলৰ ওচৰত ব্ৰাহ্মণেই নাই, গতিকে সেইয়া যজ্ঞ বুলি ক'ব নোৱাৰি। এইটোতো বহুত ডাঙৰ যজ্ঞ। বেহদৰ পিতাৰ বেহদৰ যজ্ঞ। কেতিয়াৰ পৰা প্ৰস্ফলিত হৈ আহিছে । এতিয়ালৈকে যজ্ঞৰ ভাণ্ডাৰৰ পৰা স্তান দি থকা হৈছে। সমাপ্ত কেতিয়া হ'ব? যেতিয়া সম্পূৰ্ণ ৰাজধানী স্থাপন হ'ব। পিতাই কৈছে তোমালোকক ঘৰলৈ ওভতাই লৈ যাম। পিছত নম্বৰ মতে ভাও দিবলৈ পঠিয়াই থাকিম। এনেদৰে কোনেও নকয় যে মই তোমালোকৰ পাণ্ডা (পথ পৰ্দশক), তোমালোকক ঘৰলৈ লৈ যাম। যিমান পতিত আত্মা আছে, সকলোকে পৱিত্ৰ কৰি লৈ যাম। পিছত নিজৰ নিজৰ ধৰ্ম স্থাপন কৰাৰ সময়ত পৱিত্ৰ আত্মাবোৰ ভাও কৰিবলৈ অহা আৰম্ভ কৰে। এতিয়া অনেক ধৰ্ম আছে। এক দেৱ দেৱীৰ ধৰ্ম নাই। আধাকল্প কোনো শাস্ত্ৰ নাথাকিব। গতিকে গীতা সকলো ধৰ্মৰ, সকলো শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি। কিয়নো ইয়াৰ দ্বাৰা সকলোৰে গতি আৰু সদগতি হ'ব।গতিকে বুজাব লাগে, সদগতি পাব ভাৰতবাসীয়ে, কিন্তু গতি সকলোৰে পাব। ভাৰতবাসীৰ ভিতৰতো স্তান সেই সকলোৰে পাব। ভাৰতবাসীৰ ভিতৰতো স্তান সেই সকলেহে ল'ব যি প্ৰথমে পৰমাত্মাৰ পৰা পৃথক হৈছিল। তেওঁলোকেহে প্ৰথমে স্তান গ্ৰহণ কৰিব। তেওঁলোকেই প্ৰথম প্ৰথম ওভতি যাবলৈ আৰম্ভ কৰিব। নম্বৰমতে পুনৰ অভিনয় কৰিবলৈ আহিব। সত্যো, ৰজো, তমো অৱস্থা সকলোৰে পাব কৰিব লাগিব। এতিয়া কল্পৰ আয়ুস শেষ হৈছে। সকলো আত্মা এতিয়া উপস্থিত হৈছেহি। বাবাও আহিলে। সকলোৰে নিজৰ নিজৰ অভিনয় বজাই আছে। নাটকততো সকলো অভিনয়কাৰী একেলগে নাহে। নিজৰ নিজৰ সময় হ'লেহে আহে। নম্বৰ ক্ৰম অনুসৰি কেনেকৈ আহে বাবাই সকলো বুজাইছে।

বৰ্ণৰ ৰহস্যকো বাবাই বুজাইছে। ব্ৰাহ্মণৰহে টিকনি আছে। কিন্তু ব্ৰাহ্মণক ৰচনা কৰাজননো কোন? সুদূৰতো বাবাই ৰচনা নকৰে। টিকনিও ওপৰত আছে। পুনৰ ব্ৰাহ্মণৰ পিতা ব্ৰহ্মা। ব্ৰহ্মাৰ পিতা শিৱবাবা। গতিকে তুমি হৈছা শিৱবংশী ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ। তুমি ব্ৰাহ্মণ পুণৰ দেৱতা হ'বা। আনকো বৰ্ণৰ হিচাব বুজাব লাগে। সন্তানক বাবাই জন্ম দিছে। এইটো কথা সকলোৱে জানা যে সকলো সমানে সাৱধান নহয়। কোনো নতুন সন্তানৰ আগত বিদ্যান পণ্ডিতে তৰ্ক কৰিলে তেওঁ বুজাব নোৱাৰিবও পাৰে। তেতিয়া কব লাগে যে মই নতুন হয়। আপুনি অন্য সময়ত আহক মোতকৈ পুৰণা অভিজ্ঞ জ্ঞানে আপোনাক ভালকৈ বুজাই দিব। ক্লাচতে নম্বৰ ক্ৰম আছে। দেহ অভিমানলৈ কেতিয়াও নাহিবা। তোমাৰ সন্মান হানী হ'ব। আনে কব ব্ৰহ্মাকুমাৰীয়ে ভালকৈ বুজাবই নোৱাৰে। সেইবাবে দেহ অভিমান এৰি আনৰ ওচৰলৈ পঠিয়াই দিব লাগে। বাবাইও (ব্ৰহ্মাই) কয় মই ওপৰৰ জনক সুধিম। পণ্ডিত সকলেতো বহুত মূৰ নষ্ট কৰিব। গতিকে তেওঁলোকক ক'ব লাগে মই শিকিহে আছো। ক্ষমা কৰিব। আপুনি কালিলৈ আহিব। আমাৰ ডাঙৰ ভাই ভনী সকলে ভালকৈ বুজাই দিব। মহাৰথী, ঘোঁৰাত যোৱা আৰু খোজকাটি যাওঁতাও থাকে নহয়। কোনোৱাই সিংহৰ ওপৰতো যায়। সিংহ বহুত চোকা(তীখা)হয়। সিংহই জংঘলত অকলে থাকে। হাতীয়ে সদায় জুমবাঙ্কি থাকে। অকলে থাকিলে কোনোবাই মাৰিবও পাৰে। সিংহ বহুত চোকা(তীখা)। সেইবাবে শক্তিয়েও সিংহকহে বাহন হিচাপে লয়। তোমাৰ অভিযান এতিয়া প্ৰত্যক্ষ হ'ব। কিন্তু বাবাইও চাই আছে এই গধুৰ দায়িত্ব কোনে ল'ব। প্ৰাচীন দেৱী দেৱতা ধৰ্ম কোনে স্থাপন কৰিছিল- সেই কথা আনক শুদ্ধকৈ কোৱা। বহুতেতো ভগৱান ভগৱতী বুলি কয়। তেওঁলোকে ভাৱে ভগৱান ভগৱতী বেলেগ আৰু ঈশ্বৰো বেলেগ। লক্ষ্মী নাৰায়ণক ভগৱান ভগৱতী বুলি কয়। কিন্তু এইটো আইনৰ বিৰোধ। তেওঁলোক দেৱী দেৱতাহে। যদি লক্ষ্মী নাৰায়ণক ভগৱান ভগৱতী বুলি কোৱা হয় তেতিয়া হ'লে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰকো প্ৰথম ভগৱান বুলি ক'ব লাগিব। আচ্ছা।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- ১) দেহ অভিমান এৰি ডাঙৰক নিজতকৈ আগত ৰাখা। বাবাৰ সমান নিৰহংকাৰি হোৱা।
- ২) চেৰিটি বিগেৰ এট হ'ম....প্ৰথমে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত নিজক কমল ফুলৰ সমান বনোৱা। ঘৰত থাকি বুদ্ধিৰে পুৰণা দুনিয়াক সন্মুখ কৰা।

বৰদাব- তিনিও কালৰ, তিনিও লোকৰ জ্ঞানক ধাৰণ কৰি বুদ্ধিমান হোৱাজনাই বিঘ্ন বিনাশক হ'ব পাৰে।

যাৰ তিনিও কালৰ আৰু তিনিও লোকৰ জ্ঞান আছে তেওঁকেই বুদ্ধিমান অৰ্থাৎ গনেশ বুলি কোৱা হয়। গনেশ অৰ্থাৎ বিঘ্ন বিনাশক। তেওঁ কোনো পৰিস্থিতিতে বিঘ্ন ৰূপ নলয়। যদি কিবা বিঘিনি আহিও যায় তথাপিও তুমি বিঘিনি বিনাশক হৈ যোৱা। তেতিয়া বিঘিনি শেষ হৈ যাব। বিঘ্ন বিনাশক আত্মাই বাতাবৰণ, বায়ুমণ্ডলকো পৰিৱৰ্তন কৰি দিব পাৰে, তাৰ বৰ্ণনা নকৰে।

স্ন'গান: নিজৰ চেহেৰা আৰু ব্যৱহাৰৰ দ্বাৰা সভ্যতাৰ সত্যতাক অনুভৱ কৰোৱাই হৈছে শ্ৰেষ্ঠতা।